

בת-השלג ובן-האש

בוקובינה (רומניה)

חיו פעם איש ואישה שלא נולדו להם ילדים והם הצטערו מאוד על כך. יום חורף אחד, כשהשמש יקדה בשמיים הם עמדו לפני ביתם והאישה הביטה על נטיפי קרח התלויים מהגג. היא נאנחה ואמרה לבעלה "הייתי רוצה שיהיו לי ילדים רבים כמו הנטיפים כאלה." "הייתי שמח מאוד על כך" ענה האיש. באותו הרגע נטיפ קרח קטן השתחרר מהגג ונפל ישר לפיה של האישה שבלעה אותו בחיוך ואמרה "אולי עכשיו ייולד לי ילד-שלג." הבעל צחק על דבריה ושניהם נכנסו לבית. אך אחרי זמן מה האישה הולידה ילדה קטנה שהייתה לבנה כמו שלג וקרה כמו קרח. כל פעם ששמו אותה בקרבת אש היא התחילה לצעוק ולבכות עד שהחזירו אותה חזרה במקום קריר יותר. היא גדלה מהר מאוד ותוך מספר חודשים ידעה כבר לרוץ ולדבר, אך

קשה מאוד היה לגדל אותה, והוריה דאגו מאוד, כי כל הקיץ לא רצתה לישון אלא רק במרתף ובחורף ישנה בחוץ, בשלג, וככל שהיה לה קר יותר כך הייתה מאושרת יותר. הוריה קראו לה פשוט "בתנו בת-השלג" ושם זה נשאר לה לכל החיים.

יום אחד ישבו ההורים ליד האש ושוחחו על מוזרות של בתם, שישנה בחוץ למרות שסערת שלג השתוללה סביב. האישה נאנחה עמוקות ואמרה "הייתי רוצה ללדת בן-אש!" ובאותו הרגע ניצוץ אש מעצי המדורה נפל לחיקה. היא אמרה תוך צחוק "עכשיו אולי ייולד לי באמת בן-אש." בעלה צחק לשמע דברים אלה אך הפסיק לחשוב שזו בדיחה כאשר זמן קצר אחר כך האישה ילדה בן, שצעק בשמחה כאשר שכב קרוב לאש וילל בקול רם כאשר אחותו בת-השלג התקרבה אליו. גם בת-השלג נמנעה מלהתקרב לאחיה ותמיד התרחקה ממנו כמה שרק יכלה. ההורים קראו לבן "בן-האש" והשם הזה

נשאר לו לכל החיים.

ההורים דאגו מאוד גם לשלומו של הבן, אך הוא גדל מהר ועוד לפני שמלאה לו שנה אחת יכול היה לרוץ ולדבר. הוא היה תמיד אדום כמו אש וחם מאוד במגע ותמיד ישב קרוב מאוד לאש שבבית, והתלונן שקר לו.

כשאחותו התקרבה אליו הוא כמעט ונכנס לתוך האש ולעומת זאת הילדה התלוננה תמיד על החום הרב כשאחיה היה בסביבה. בקיץ הילד נהג לשכב בשמש בזמן שאחותו הסתתרה במרתף וכך קרה שהאח והאחות כמעט ולא התקרבו זה לזו, להפך, השתדלו להימנע מקרבה כלשהי ביניהם.

הילדה גדלה ונעשתה לצעירה יפהפה ובינתיים שני ההורים מתו. ואז בן-האש, שגדל גם הוא והיה לבחור נאה וחזק, אמר לאחותו "אני יוצא לעולם הרחב. אינני רואה כל טעם להישאר כאן?"

"אלך איתך" ענתה "כי אין לי איש בעולם מלבדך, ואני חשה שאם נלך ביחד יתמזל מזלנו."

אמר בן-האש "אני מאוד אוהב אותך, אך בו בזמן אני קופא ממש אם את בקרבתך ואת כמעט ומתה מחום כשאני בקרבה! איך נוכל ללכת ביחד?"

"אל תדאג" אמרה היא "חשבתך על כך והעליתך רעיון שיאפשר לנו לסבול זה את זה. ראה, עשיתי שני מעילי פרווה עבים. אם נלבש אותם אני לא ארגיש בחום שלך ואתה לא תרגיש בקור שלי." הם לבשו את המעילים ויצאו לדרך, שמחים שיכולים סוף-סוף להיות ביחד.

זמן רב בת-השגל ובן-האש עברו בעולם אך לקראת החורף הגיעו ליער גדול, ובו החליטו להישאר עד האביב.

בן-האש בנה לעצמו בקתה בה שמר תמיד על אש גדולה, בו בזמן שאחותו, בבגדים דקים הסתובבה וישנה בחוץ יום ולילה.

קרה יום אחד שמלך הארץ הזו יצא לצייד באותו היער וראה את בת-השגל מטיילת בקור עז. הוא השתומם מאוד כאשר ראה שהיא לא לובשת בגדים חמים, רצה לדעת מי

אוהבת קור. בוא וחבק אותי ואני אחזור מיד הביתה." ולפני שהמלך הספיק לענות בן-האש חיבק אותו בכל כוחו. המלך זעק נואשות, וכשהמלכה, בת-השלג, שהסתתרה בפני אחיה בחדר הסמוך, באה אליהם, המלך כבר שכב על הארץ שרוף לאפר. כשבת-השלג ראתה זאת התנפלה על אחיה בזעם. התחולל מאבק שעוד לא ראו כזה עלי אדמות. אך כשהאנשים, ששמעו את המהומה הגדולה, הגיעו אליהם, ראו את בת-השלג מתמוססת למים ובן-האש נשרף לאפר. וכך הסתיימו חייהם של אח ואחות האומללים.

היא, עצר ודיבר אליה. הוא למד מהר מאוד שהיא לא סובלת חום ואחיה לא סובל קור. המלך התפלא מיופייה של הבת והציע לה להיות אישתו. הבחורה הסכימה וחתונתם התקיימה ברוב פאר והדר. המלך בנה לאישתו ארמון גדול מקרח, כך שזה לא נמס גם בקיץ, אך בשביל גיסו בנה בית עם תנורים גדולים, שם שמרו ביום ובלילה על אש חזקה. בן-האש היה מאושר, אך החום המתמיד עשה את גופו חם כל כך שמסוכן היה להתקרב אליו. המלך החליט יום אחד לערוך נשף גדול והזמין לנשף גם את גיסו, רק כאשר כל האורחים כבר התאספו הופיע בן-האש, וחומו היה רב כל כך שכולם ברחו מהאולם. הדבר הרגיז מאוד את המלך שאמר "אילו ידעתי איזו צרה הבאת, לא הייתי לעולם מכניס אותך לביתי." ובן-האש רצה לפייס אותו וענה תוך צחוק "אל תכעס, אחי! אני אוהב חום כמו שאחותי